

כיתה י' בכיתת-חינוך דומדת במיסדרון המנהל רצה חדר פרטי

החבילות האמורות, ובזאת הפכו החבילות לכשרות וישרות — דהיינו, מתנה ששולם עליה המכס כדין. מה מתנה? מי מת? נה? על כך, שתי גירסאות. האחת אומרת — מתנה מחבר מסויים, ואילו השנייה, של המאירי עצמו, מספרת שבא אליו רבי-חובל אחד, בראון שמו, והביא לו פריסת שלום ממכר בחו"ל. כיוון שבא, וכיוון שהביא, מצא בראון לנכון שלא לבוא מעבר לים בידיים ריקות, והביא עימו המתת הצנוע. ומה שמו הפרטי של אותו רבי-חובל בראון?

זאת, אין המאירי יכול להיזכר, אפילו תהרגוהו. אמנם ישב עם בראון שעה ארוכה, והחליף עימו דברים הרבה, אבל זה זיכרון, משמע, איננו עוד מה שהיה פעם. פשוט אינני יכול להיזכר בשמו הפרטי, כך המאירי.

ומה שם ספינתו של רבי-חובל? צחוק צחוק, אבל גם בכך אין המאירי מצליח להיזכר.

ניחא, ומה שם המכר מחו"ל, שממנו הביא בראון את פריסת השלום?

את זה, כבר זוכר המאירי. אלא מאי? „לא, לא. זה אישי. את שמו אינני מוכן לגלות.”

משפט

מעשה מגונה

באוטובוס

בדרך כלל, עולה כרטיס נסיעה באוטובוס, בוס, בקו 44 של דן תל-אביב, 35 אנורות. אך לעיתים, המחיר גבוה הרבה יותר. זאת, גילה השבוע בבית-משפט השלום, אלי כהן (34), תושב יפו.

כהן נסע בקו זה מהתחנה המרכזית ל-יפו, כאשר פנה לפי כתב האישום שהוגש נגדו, לרבקה עזיאל, צעירה שעלתה ל-אוטובוס יחד עם חברתה, רבקה רוזנטל, ואמר לה באדיבות: „יש לך עיניים יפות. כל הזמן הייתי באונייה ולא הסתכלתי על בחורה כמוך. אם היית לידי, הייתי — (24 שעות.”

בקשה לאורגיה. שתי הרבקות עברו למושב אחורי של האוטובוס. אלי כהן עבר אחריהן, פנה שוב לרבקה עזיאל: „איוה שדיים יפות. אני מת עליך.” לאחר מכן, פנה לעברו של חייל שישב שם, ואמר לו: „לך אתה, תשים לה אותו. אחר כך, אני אחריך.”

שתי הרבקות קמו שוב ממקומן, נדדו לחלק הקדמי של האוטובוס. אלי כהן — אחריהן. הוא נעמד ליד רבקה עזיאל, „ועשה מעשה מגונה בגופה בלי הסכמתה.” דהיינו — תפס בשדה, בעברית פשוטה.

מכות לשוטרי. כשהגיע האוטובוס ל-שדרות ירושלים ביפו, התלוננו רבקה עזיאל וחברתה בפני השוטרי שלמה דלל, שהיה במקום.

דלל ביקש מאלי כהן להודות. אלי כהן סירב. אז ביקש השוטרי את אלי כהן להיראות אליו לתחנת המשטרה. אלי סירב שוב. דלל עצר את אלי כהן. אחז בידו בכדי לקחתו לתחנת המשטרה. אלי כהן היכה את דלל.

התוצאה: הוא הואשם ברמיות רמזים בלתי מוסריים, מעשה מגונה, ותקיפת שוטר.

בית-ספר לא תהיה מעט פרטיות. „תלמידי הערב הם נוער קשה. הם היו משאירים כל מיני דברים, שאני לא רוצה לנקוב בשמם, בגינת בית-הספר. יש לנו גן בחוץ, וכעת, עם ההקצבה של העירייה בסך מאה אלף ל"א, אני רוצה לגדר את זה. כדי שתלמידי הערב לא יוכלו להיכנס לשם.”

על משלחת התלמידים שפנתה אליו, אר מר לוי: „באו אלי ארבעה צעירים. הם דיברו בחוצפה. הסברתי להם את העניין יפה, שהציעו פיתרון. הם לא רצו לשמוע. „בכלל, זה יוסי פרינק שמסית אותם. התלמידים לא היו עושים את הבעיות הר אלו. אני חדש כאן, ואני רוצה לדאוג לבית-הספר בוקר, שאותו אני מנהל, אני רוצה להצליח בתפקידי.”

חיפה

שמח

בנמל

השעה היתה שלוש אחה"צ ואברהם המאירי נחפו לביתו לטרוף ארוחת צהריים. נקל לשער משום כך את רוגזו, כאשר בשער הנמל, ממנו עמד לצאת, עצר אותו זקיף משער הנמל.

זקיף חדש כנראה, חשב לעצמו המאירי. אחת, היה ודאי מכיר אותי, יודע שאת סגן מזכיר מועצת פועלי חיפה לא עוצר רים בשער.

„ומה יש לך שם אדוני?” התעניין הזקיף, דוד כהן, כשהוא מצביע לעבר ה-חבילות שנחו על המושב האחורי של ה-מכונית.

„איוה בקבוק קוניאק מסכן,” השיב המאירי ברשלנות.

הקוניאק היה יוסקי. הזקיף התבלבל. חשב, חשב, ולא הצליח להבין כיצד זה ממלא בקבוק קוניאק אחד — שתי חבילות גדולות. לבסוף, לא יכול היה ל-התגבר על סקרנותו המקצועית. „תפתח בבקשה,” ביקש מהמאירי.

המאירי, קצרי-רוח ורעב, נאלץ, בלי-ברירה, לפתוח. בקבוק הקוניאק התגלה בבקבוק יוסקי משוכה, תוצרת-חוץ, ש-התארח בחברת שני קרטונים של סיגריות מרלבורו וכחמישים סיגריות קרים.

„ומה עכשיו?” התעניין דוד כהן, עדיין מנומס כמקודם.

„עכשיו,” הודיע לו המאירי, שסבלנותו פקעה, „תואיל להוביל אותי אל האחראי עליך.”

תימהון. כאן, הבין אפילו דוד כהן כי העלה בחתכו קלינט מיוחד במינו. לא כל אורח שנתפס מבקש לראות את הממונה.

ניגשו השניים אל הממונה. רק ראה ה-ממונה את המאירי — ומיד סילסל לעברו בירכת שלום רחבה ולבבית, מעשה ידידים ותוקים. דוד כהן נתפס להימהון, ואילו המאירי התאושש בהקלה ניכרת. לוא היה יודע מראש כי חממונה על הזקיף הוא לא אחר מאשר ידידו צבי מילר, כי אז היה חוסר לעצמו דקות ארוכות של אי-נעימות.

צבי מילר, שאינו אלא סגן-מפקח משטרי-תיהמכס בנמל חיפה, האזין לסיפורו של הזקיף הגבוה, ופטרו מהמשרד. זמן קצר לאחר מכן, יצא משם גם המאירי, שמת וטוב-לב. בין שני הידידים, יושרו ההדורים צי-צק. מילר מסר להמאירי קבלה רש-מית על תשלום מכס בסך 80.50 ל"א על

חינוך ערב בכיתה שבמיסדרון:

„התחלקנו לכמה משלחות. אני פניתי יחד עם עוד תלמידה, רבקה מורדוך, ל-כנסת. נפגשתי עם אורי אבנרי וסיפרתי לו על מה שקרה לנו. הוא היפנה אותנו לד"ר דן רונן, עוזר שר החינוך והתרבות. במישרד החינוך הבטיחו לעזור לנו.”

תלמיד אחר, סעדיה אדני, פנה בראש משלחת אחרת לעירייה, סגן ראש העירייה יוסף גדיש הבטיח גם את עזרתו. על כך הגיב סגן מנהל בית-הספר ערב, צבי חקק (29): „בית-הספר שלנו הוא עם בעיות מיוחדות. יש לנו עשר כיתות, ה-מכילות כ-290 תלמידים. יש לנו שתי מגמות: האחת לבחינות בגרות, והשנייה לתעודת-גמר ממשלתית.

„התלמידים בתיכון ערב הם ברובם נור ער עובד, שבא ממשפחות בעלות מצב כלכלי גרוע. להכריח אותם ללמוד ב-מיסדרון — עלול לגרום להם לעזוב את בית-הספר. הפתרונות שהציע לנו גדיש הם, אם נשתמש בלשון עדינה, חלמאיים. יש בבית-הספר פינה קטנה, מעין כוץ של 14 מ"ר. גדיש הציע לנו להכניס לשם כיתה. כנראה שהחוק הקובע שכל כיתה חייבת להיות בגודל של 35 מ"ר מינימום, לא הגיע לאזנו.”

„נהיה פנתרים.” הגיב סעדיה אדני (16): „אני חושב שהעירייה בכלל לא רוצה שגלמד. אם אנחנו לא נהיה בבית-הספר, אז נהיה כנופיייה. אנחנו לא רוצים להיות פנתרים, אבל הם בעירייה לא נותנים לנו אפשרות לא להיות פנתרים.” אורה סגן (16½), העובדת בשעות ה-בוקר כגננת: „שלחנו משלחת של תל-מידים גם לחיים לוי. חלק מתלמידי ה-משלחת היו בזמנו תלמידים שלו, בבוקר, ונאלצו ללכת לעבוד וללמוד בערב. הוא הקשיב לנו, והסביר שצרכי בית-הספר בוקר הם הקובעים — ולא כל שיקול אחר. זאת אומרת, בנו לא צריך להתחשב.”

מנהל תיכון הערב, יוסי פרינק (30): „מעשיו של חיים לוי הם יותר לא-

(המשך מעמוד 18)
על ההתנדבות, שנועד למנוע את הטע-נות על השתמטות הבנות הדתיות מה-שירות הלאומי? לדבריה, מה שחולל בה את השינוי היתה פגישה עם קבוצת בחורי ישיבות. „אני מבינה עכשיו יותר” אמר-ה, „החבריה הצעירים הסבירו לי כוונ-ת חכמינו ויודתי לסוף דעתם.”

אולם בחוגי המפד"ל טוענים כי מה ש-גרם לפרשתה של הרבנית גריה לא היו דיוקא ההסברים הדתיים של החברה ה-צעירים. בחורי הישיבות הפיצו לאחרונה כרוז השמעה מפורט על הרבנית גריה, שכלל פרטים אינטימיים מחייה של הר-בנית, שהיא אם לשמונה ילדים וסבתא לעשרה נכדים. הרבנית גריה שלא מכבר הודתה ששאהבה מידע מיני מספרו של ד"ר רובן, „כל מה שרצית לדעת על המין”, הבינה את הרזו, פרשה מההת-מודדות.

חינוך

משרד פרטי למנהל

במקום כיתה לתלמידים

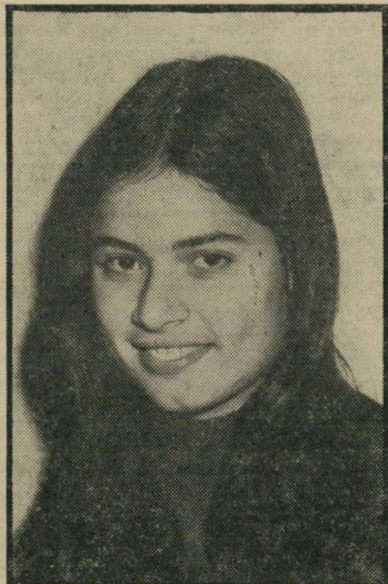
הפתעתם של 26 התלמידים, בהגיעם לבית-סיפורם, היתה מושלמת: הכיתה שלהם נעלמה. נעלמה כאילו בלעה אותה האדמה. רק ההריסות נותרו במקום.

ה-26, תלמידי "שלישית בתיכון-ערב בית חינוך תיכון הירושלמי שבבעלות ה-נוער העובד, יעברו, בליט ברירה, ללמוד במיסדרון. למחרת, גילו את הסיבה להרס כיתתם: במקומה החלו פועלים בונים שני חדרים קטנים, שנועדו להיות חדרי-הם של מנהל בית הספר העממי סוקולוב ומזכירתו.

בית-חינוך תיכון, שהוא בית-ספר ערב, שוכן בבנייניו של בית-הספר העממי סו-קולוב, ברחוב הרב קוק 5, זה 30 שנה. בין הנהלת בית-הספר העממי סוקולוב ל-

מנחם לוי

תלמידה כהן

התלמידים הוצאו למיסדרון

ברורים לי, מאשר ברורים. האם ייתכן כי בגלל רצונו בחדר פרטי לעצמו ולמזכירתו — הוא יוציא כיתה מלימודיה סדירים? ברור לו היטב שתלמידים אלה אינם תל-מידים רגילים. התבררה האלה יכולים בי-קלות למצוא לעצמם עיסוקים אחרים בי-שעות אחרי הצהריים, במקום ללכת ל-בית-ספר. הם עובדים ביום, ואין זה תענוג גדול לחזור עייפים מהעבודה ולהתחיל ללמוד.”

„זה יצרנו.” חיים לוי (41), גבר נמוך קומה, בעל קרחת גינגיט, מסביר: „רא-שית כל — זו בית-ספר שלנו. משום מה, היו היחסים בין הנהלת בית-ספר ערב ל-קודמי, בסדר גמור. ממש אידיאליים. אני רציתי לבית-הספר שלי קצת פרטיות. תל-מידי הערב הצהריים, לכל מקום. הם אפילו גנבו פעם ידידת של דלת. לא היה לנו מקום משלנו. בו נוכל להניח למשל את הציוד לקראת החגים. לכן החלטתי לבנות כיתה לעצמי ולמזכירות. לא ייתכן של-

בין בית חינוך תיכון ערב שררו כל הש-נים יחסים מצויינים. המתחיות בין שני בתי-הספר החלה בראשית שנת הלימודים הנוכחית, כאשר לסוקולוב הגיע מנהל חדש, חיים לוי.

דרישות מינוי. מיד עם בואו, דרש לוי מהנהלת בית-הספר ערב לפנות את-דות המכיתות לרשות בית ספרו שלו בל-בד. דרישות הפינוי הגיעו לשיאן, כאשר החליט לפנות כיתה שלמה — כדי לבנות שם את חדרו ואת חדר המזכירה. בעבר, שכנו המנהל והמזכירה בשני חדרי-גנים צרים. חיים לוי החליט שהוא זקוק לשני חדרי-גדולים יותר. את שני החדרים הקטנים, העמיד לרשות בית-הספר ערב. כאשר נודעה לתלמידים הסיבה שב-ללה גורשו למיסדרון, התקוממו. הם הת-ארגנו למשלחות שונות, לכנסת, לעירייה, וגם לחיים לוי עצמו.

בעיות מיוחדות. מספרת יפה כהן, 14 וחצי, פקידה בבוקר הלומדת בבית-